

е сжщото, думаше Салустій; по той има едно преимущество . . . :
зпминиктѣ съ виното си.

— Той има и друго което весели очитѣ . . . дъщеря си.

— Да, но не толкось твоитѣ очи, мислж. Струва ми са че Клодїй желае да та отхбни.

— Стига да иска; на вечерята на тѣзи хубавица ни единъ незванъ са не осжда ⁽¹⁾.

— Строгъ си. Има наистина много кориньескы свойства тѣзи мома и заедно съ Клодїя ще състави превѣсходна чета. Добры челоуѣцы смы наистина дѣто са собирамы съ тогози челоуѣка, който единственна дарба има злонравїето.

— Веселбыгѣ сближаватъ най страннитѣ противоположности, отговори Главкѣ, той ми докарва развлеченїе. . .

— И та ласкае, но са заплаща отъ само себеси, въ златъ прахъ той потопява похвалитѣ си.

— Много пакти ми ты напомни че той не играе почтенно; вѣрваш ли че туй е истинна?

— Благороднитѣ Римляны, прїятелю Главке, обычатъ много собствениото си достолїе, а понеже достолїето иска много разноскы, за туй Клодїй са принуждава да краде като влѣхва за да живѣе като благороденъ.

— Е, с! Добрѣ че напуснжхъ отколѣ играта. Е, Салустїе! като са оженж за Јона, надѣж са да измыж мрасотитѣ на юношескитѣ си погрѣшкы. Природата е създада и двама ни за животъ по дѣбъръ отъ днешнїя, за храмове по светы отъ хлевоветѣ на Епикура.

— Увы! извика Салустїй съ тонъ колкото можн патетическїй. *Краткѣ е животтѣ!* и какво повече отъ туй познавамы? Задъ гроба сичко е мракъ, а мѣдростьта състои само въ една дума «веселете са!»

— Тако ми Бакха! сумнивамъ са ако са веселимъ кокѣто трѣба;

— При сичко туй азъ съмъ повече умѣренъ, пое Салустїй, азъ са гонж само подиръ възможното добро. Живѣимъ въ свѣта като злотворницы които са упивамы съ вино и съ благовоиїя при устата на гроба, никакъ твърдѣ страшенъ щѣше да са види трапѣтъ на очитѣ ни. Исповѣдамъ че бѣхъ наклоненъ къмъ тѣженето преди да са рѣшж да пїж весело, и сега прїятелю Главке, живѣж съвѣстѣмъ противепъ животъ.

(1) Незванитѣ или неприятнї гости наричаж Римлянитѣ мухы (muscae).